

Иван Вазов
Падна Плевен!

Падна, падна в грозен бой!
Турска сила съкруши се,
полумесец помрачи се –
няма веч да светне той!
Българийо! Възликувай!
Мир славянски, тържествувай!

Ей орелът пак хвърчи
над сразените тирани,
ни прегради, ни балкани
веч не могат му пречи:
облака, във кой се блъсна,
руский гръм го вече пръсна.

Бе забравил турчин звяр,
че със бога в борба влазя,
че Русия се не сгазя,
че тук руският е цар;
че е трясък, а не глума
Александровата дума!

Той си каза: „Победих
аз жените и децата;
руси идат на борбата,
ще ги победа и них.
В тия дупки ще ги срещам,
във тях храбър се усещам!“

Ето го, че лази в прах!
В прах! Защото руский воин
в боя влазя с лик спокоен,
смъртта среща я без страх
и врагът едвам съгледа,
той крещи: „Ура! Победа!“

Бомби, крупове и плам,
всите ужаси на ада
той презира ги – и пада;
страх го е от бяг и срам!
Защо иде, той разбира
и мре, лаври кат събира.

Бойни гръмот, рев и шум
нему музики се чини.
Покрай крепост ако мине,
той прегръща я със шум
в мрак, във студ, в мъглата гъста
кат любовница през кръста.

Де тоз грозний, кървав стан?
Де тез сили, сган, пушкала?
Всичко падна като хала
и Осман паша е в плян!
И тирани, и вериги
русин завсегда разби ги.

Падна Плевен! Ден велик!
Руска слава навред тича,
Москва с венци се накича
и светът във тоя миг
гледа с душа затрепела
де ще кацне веч орела...

29 ноември 1877

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4294>]